

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤ ΚΕΣ ΕΠ ΣΤΟΛΕΣ

ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ

1 Οκτωβρίου

Φιλιάτ μου, Χθές, το βράδυ μου άνήγγειλε ή λαίδη Χ. ότι παντρεύεσθε... "Αν είν' αλήθεια κάμετε τὰ γράμματά μου και θά κάρω κι' εγώ τὰ δικά σας.

Ξέρτε τις αντίληψεις μου και τις ιδέες μου πάνω σ' αυτό. Δέν έννοώ να διατηρώ σχέσεις με μια δεσποινίδα που παντρεύεσθε, ούτε με μια παντρεμένη που χωρίζει. Πρασεύω ότι σαν άλλήξη ή κοινωνική ύπόστασις μιας γυναίκας όλτ της άλλάζουν και πάντα στο χειρότερο... Δηλαδή με άλλα λόγια δέν μπορώ να υποφέρω να παντρευόσθαι ή φίλες μου. Όταν αν οληθεύη ή ειδίσις άς ξεχάσουμε ό ένας τόν άλλο. Τό μόνο για τό όποιο σας ξεροκίζω είναι να μου πητε την αλήθεια και να μη γυροφέτε να μου ξερύγετε με κανένα ψεματάκι.

Από τις 28 Σεπτεμβρίου όλο και δ σάρατα μαθαίνω, μα ή εήδρησις του γάμου σας ήταν τό συμπλήρωμα όλων. Έτσι μουχρεται να μαχαρώσω τόν ήλιο, όπως λένε οι Άνδαλουζοί.

Καλή μου φίλη, χαρά τόν ματιών μου (άφησθε με να σας λέω άκόμη έτσι όπως να παντρευθήτε), εγώ μια θαυμασία πέτρα που την νόμια διαμάντι και δέν θά την άλλαξα ούτε κι' αν μουδιναν τόν Μέγα Μαγύλο. Άνθακαί όμως ό θησαυρός!... Δέν ήταν παρά μια ψεύτικη πέτρα. Μου τό ειπε ένας φίλος μου χημικός που την εξέτασε. Φαντάζεσθε πού την άπογοητεύσι μου... Έξουσα τόσον καιρό με την σκέψη αυτού του διαμαντιού, και τώρα θά χρειαστή πολύς καιρός για να πειστώ πως ήταν ψεύτικο. Μ' αλήθεια δέν ξέρω γιατί να σας τά λέω όλ' αυτά, αφού μάλιστα θά χωριστούμε και θά ξεχάσω ό ένας τόν άλλον... Όταν σας άγνωπα πάντα και σας σκέπτομαι διαρκώς.

ΠΡΟΣΠΕΡ

3 Οκτωβρίου

Άγαπητέ μου θηλυκέ φίλε,

Βλέπω ότι όσο πάμε γίνουμε πιο τρυφεροί. Στο τελευταίο σας γράμμα μου έγγραψατε: «Φίλε της νυχής μου» και μου φάνηκε τόσο όμοιο αυτό, γιατί ήταν γραμμένο από μια γυναίκα: Μόνο που δέν μου μιλάνε διόλου για την ύγεια σας και άησυχώ, αφού τό τελευταίο σας γράμμα μου έγγραψατε πως: είσαστε άρρωστος. Σας παρακαλώ να ελθώ πού λεπτολόγος στο μέλλον. Και να μη με κατηγορείτε για λυγρόν, που τό μόνο είσθε τό μυστήριο προσωποποιημένο! Τι περισσότερο θέλετε να μάθετε για τη ζωή του διαμαντιού; Λεπτομέρειες; Θά ήταν πολύ βαρετές. Θά σας διασκόδαζαν μόνον αν είσαστε καθισμένοι ό ένας άπέναντι στον άλλο και δέν είχαμε να πούμε τίποτ' άλλο.

Ακούστε τώρα τι όνειρο είδα εδώ και δυό μέρες κι' αν είσθε ελκρινής εξήγηστε μου τί σημαίνει: "Ημιασε λείει και οι δυό στή Βαλέντια σ' ένα περιβόλι γεμάτο άνθισμένες πορτοκαλιές. Καθόμαστε σ' έναν πάγκο και μιλούσαμε τη γλώσσα του τόπου που δέν την ξέρω. Δέν καταλαβαίνω μάλιστα πως μπορούει να μιλή κανείς στον ύπνο του σε μια γλώσσα που δέν την ξέρει... Εκεί βρέθηκε ξαφνικά και... τό διαμάντι μου κι' εγώ άια τό είδα ξγινά δύσθυμος. Τότε για ν' άστεινεθώ σας έπρότεινα να κολύσουμε μια πέτρα και να άνεβούμε άπάνω σ' αυτήν για να ιδούμε τι ήταν πίσω από έναν τίγχο που βρισκόταν μπροστά μας.

Τό έκσμημα, άλλα καθώς εκνεύξαμε ό τοίχος υπεχώρησε άσφαιρα και πέσαμε κι' οι δύο από τό άλλο μέρος! Δέν ξέρω τη συνέχεια γιατί... Ξύπνησα...

Είσθε πολύ καλά που άπαντίσατε στην ερώτησι που σας έκανα, άδιάφορο αν μ' άρεσε ή δέν άρεσε ή άπάντησίς σας. Άλλά χωρίς να τό θέλετε μου είπατε μερικά πράγματα που μου έκαναν μεγάλη ευχαρίστησι και ιδίως τό ότι ένας καλύτερος σύζυγος θά σας προσενούσε οίκτο. Τό πιστεύω άπόλυτως και προσθέτω ότι όποιος θά σας άγαπήση θάναυ πόσο δύσστημιόσθαι. Θά είσθε ψυχρή και ερωσι όταν είσθε δύσθυμη και θά έχετε τέτοια ύπερηφάνεια που δέν θά όμολογήτε ποτέ πως έχετε άδικο. Προσθέσετε σ' όλα αυτά πως δέν θά παραπονιόσθε ποτέ ούτε θά κλαίετε... Όταν με τόν καιρό γίνουμε φίλοι, θά ιδούμε ποιός από τους δυό ξέρει πιο καλά να στενοχωρή τόν άλλο. Μόνον που τό σκέπτομαι αυτό τρέμω!..

5 Οκτωβρίου

Ψυχή της ψυχής μου,

Λυκάμαι πάρα πολύ που μαθαίνω ότι είσθε άδιάθετη και εύχομαι να σας βρη έντελώς καλά τό γράμμα μου και να είσθε εις θέσιν να μου γράψετε πολύ μεγάλα γράμματα. Τό τελευταίο σας γράμμα ήταν τόσο σύντομο και στεγνό που ηούκαμε φοβερό κακό. Θέλω να μου γράψετε πολλά και όμοια πράγματα.

Μά τι ακριβώς είνε ή άρρώστια σας; Μήπως είναι τίποτε ήθικό περιορισμοί ή αισθηματικοί; Μέσα στα λόγια σας υπάρχει μυστήριο, διαβλέπω κάποιες ύποθέσεις που άφορούν την καρδιά κι' όμως ύστερα από τό είκοσι πέντε χρόνια δέν έπιτρέπεται να έχη κανείς καρδιά. Σας βλέπω να ζαρώνετε τα αρθρία σας και να λέτε: — «Τόν αυθάδη! Άμβαλλει λοιπόν πως έχω καρδιά»; Τι να θέλετε, άγαπητή μου, από τόν καιρό που γράφατε τόσα μυστηριώδη και ποιήματα, όλες ή γυναίκες προσπαθούν να μάς πείσουν ότι έχουμ καρδιά. Θά εύχόμουνά ωστόσο για σας να μην είν' αλήθεια αυτό. Γιατί φοβάμαι πως θαρρώται στιγμή που θά μετανοούσθε που έχετε καρδιά γιατί θά βλέπατε πως τά αισθηματικά τραύματα είνε πολύ όδυνηρά

Παραπνίμα για τό γράμμα σας κι' όμως περιεχέ πράγματα πολύ εύχάρια: την ύπόθεσις σας δηλαδή να μου στείλετε τό πορτραίτο σας. Αυτό μ' εύχαριστεί τόσο, άχι μόνον γιατί θά σας γνωρίσω καλύτερα, άλλα πρ πάντων γιατί με τόν τρόπο αυτό μου δείχνετε την έμπιστοσίην σας. Θάθελα όμως να μου τό έδινάτε στο χέρι μόνη σας. Να έλθω να τό πάρω;

Φεύγω γά τό Λονδίνο σά μέρα του άλλου μηνός. Θά πάω για τις εκλογές. Θέλω να ξαναϊδω όλη εκείνη την κίνησι του Χάι-πτον Κάρι και θά ξαναγνώσω ύστερα δέν έπιτρέπεται τό Παρίσι.

Αν σας έβλεπα προηγούμενος θά ήσουν εύτυχής, άλλα δέν τολμώ να τό έλπίζω. Όταν στείλετε μου, αν θέλατε, τό πορτραίτο σας, για νάχω κάτι δικό σας. Στο Λονδίνο θά είμαι κατά τά φαινόμενα στις 10-12 Νοεμβρίου.

Φοβάμαι πως αν βρεπόμαστε συχνά θά σας άγαπήσω πολύ... Άντίο, άγαπητή μου, φίλο τό κομψό ποδαράκι σας που κι' αυτά κρύβουν έννι μυστήριο... ή μένα!...

ΠΡΟΣΠΕΡ

17 Οκτωβρίου

Λατρευτή μου,

Μά ναί, βέβαια, στείλετε τό πορτραίτο σας στην Μ. Β... και δώστε της κι' ένα μεγάλο, μεγάλο γράμμα για μένα. Μου τό έχετε τόσον καιρό ύποσχεθή. Προτιμώτερο όμως για μένα θά ήταν να μου ελέγατε που και ποτε θά μπορούσα να σας ιδώ. Άλλά δέν τό έλπίζω πολύ αυτό, γιατί σας γνωρίζω καλά. Έπομένως μόνο στην τόλη έμπιστεύομαι για να έχω τ ν εύτυχία να σας συναντήσω.

Τώρα που σας γράφω είμαι ξεπλωμένος και ύποφέρω φρικτά. Η θάλασσα δέν με ώφελεί διόλου και όταν πρωτοπήγα στην Άγγλία ύπέφερα τόσο που έκαμα δέκα πέντε μέρες να συνέλθω. Μιά μέρα μάλιστα που έτρωγα με την Β... μου είπε ξαφνικά: «Τόσες μέρες σας ένόμισα για 'ινδός». Και ειχε δίκην. Ήταν ή πρώτη μέρα που είχα αρχίσει ν' άνακτώ τό χρώμα μου.

Θά σας ξαναμιλήσω πάλι για τό διαμάντι μου. Ξέρτε ότι σκέπτομαι; Άν γελάσθηκαν οι είδικοί και δέν,είνε ψεύτικη πέτρα; Πως μπορεί να έινε ψεύτικη όταν στα μάτια τα δικά μου εξακολουθεί να λάμπη τόσο; Αυτή ή ιδέα θά με βασανίξη πάντα, εκτός αν με κάμετε να ξεχάσω τό διαμάντι και την ιστορία του, γιατί όλα τά διαμάντια του κόσμου δέν άξίζουν όσο δυό μαύρα μάτια.

Είσθε όμως πολύ κακιά και μου γράφετε πάντα λιγώλογα γράμματα. Γιατί; Γιατί με κάνετε να διωχό νέα σας;

ΠΡΟΣΠΕΡ

